

“Ο Απόστολος Παύλος έγινε μύστης εξεχούσης Θεοφανείας”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης

Επί τη ευκαιρία της μεγάλης εορτής των Αγίων ενδόξων Πρωτοκορυφαίων Αποστόλων Πέτρου και Παύλου, τελέσθηκε το πρωί Δευτέρας 29 Ιουνίου 2020, η Πανηγυρική Αρχιερατική Θεία Λειτουργία εις το Ιερό Προσκύνημα του Αποστόλου Παύλου και των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου, το οποίο ευρίσκεται εις την περιοχήν του Δερβενίου του Δημοτικού Διαμερίσματος Λαγυνών-Λαγκαδά.

Του Όρθρου και της Θείας Λειτουργίας προεξήρχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαγκαδά, Λητής και Ρεντίνης κ. Ιωάννης, πλαισιούμενος από πολλούς Ιερείς και Διακόνους της Ιεράς Μητροπόλεως, ενώ το αναλόγιο του Προσκυνήματος λάμπρυναν με την παρουσία τους μέλη της Βυζαντινής Χορωδίας «ο Απόστολος Παύλος» υπό την άριστη διεύθυνση του Άρχοντα Υμνωδού της Αγίας και Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας κ. Γεωργίου Φερεντίνου.

Τον πανηγυρικό λόγο της ημέρας εκφώνησε ο Ιεροκήρυκας και Καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Α.Π.Θ., Πανοσιολογιώτατος Αρχιμανδρίτης π.

Νικόδημος Σκρέττας, ο οποίος και αναφέρθηκε στις δύο μεγάλες μορφές που εορτάζουν σήμερα, αναπτύσσοντας επίκαιρη ομιλία με θέμα: «Λογική, Λατρεία και Εσχατολογική Προσδοκία», σημειώνοντας χαρακτηριστικά ότι:

«Πολλά και μεγάλα τα μηνύματα της ημέρας μνήμης και τιμής των πρωτοκορυφαίων αποστόλων του Χριστού Πέτρου και Παύλου «των στύλων» της Εκκλησίας. Εμείς ταπεινά και ενσυναίσθητα, με χαρά και με πόθο, βιούμετες «της ευσεβίας το μέγα μυστήριο», τιμούμε τα «καυχήματα» και τα «στηρίγματα» της πίστεώς μας, αλλά και παραδειγματιζόμαστε από τη συγκλονιστική θεία δύναμη της αληθούς μετανοίας τους. Ο Χριστός κάλεσε τους αγίους αποστόλους, αλλά και καλεί τους πάντες στη σωτηρία, χωρίς εξαιρέσεις. Εκείνοι «ἀφέντες ἅπαντα ἠκολούθησαν αὐτῷ», για να γίνουν υποδείγματα πιστότητας και ακολουθίας στους μαθητές όλων των αιώνων, δίχως υπαρξιακούς διχασμούς, δίχως κλάσματα, μερισμούς και κοσμικά κρατούμενα.

Εκείνοι απεστάλησαν «ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων» στους κινδύνους και τις θυσίες του ευαγγελισμού της οικουμένης. Εμείς είναι ανάγκη, τροπικά και πνευματικά, να συνοδοιπορήσουμε στην περιπέτεια του ευαγγελίου, μαρτυρικά να ομολογήσουμε την αποκαλυφθείσα πίστη, αλλά και εκστατικά να μαρτυρήσουμε «τὴν πᾶσαν ἀλήθειαν» της αγίας Πεντηκοστής, στου Χριστού τα «ἴχνη» περιπατούντες και τὰ «στήγματα» αὐτοῦ αυτοθέλητα «περιφέροντες».

Αυτόπται και αυτήκοι και υπηρέται και μαθηταί και απόστολοι του Λόγου «ἀπ' ἀρχῆς» εκείνοι, φως οδηγητικό πορείας για την ζωή, τό ήθος και τη λατρεία της Εκκλησίας, «παρέδωκαν ἡμῖν ἃ καί παρέλαβον». Εμείς μιμητές τους στη διδαχή και την ευχαριστία, στην πίστη και το ήθος, στη μαρτυρία και το μαρτύριο, την ρέουσιν τοῦ βίου τούτου διαπερῶμεν διάβασιν».

Ο απόστολος ιδιαίτερα Παύλος, από διώκτης των πιστών έγινε μύστης εξεχούσης Θεοφανείας, δούλος ταπεινός και υπήκοος του Χριστού, διά της παιδαγωγίας και της εκστατικής αναστάσεως της μετανοίας, μιμούμενος το πικρόν κλαύμα και το λυτρωτικόν πενθικόν δάκρυον του συναποστόλου του Πέτρου. Θεραπευμένοι και οι δύο από την αγάπη του Χριστού, αποκαταστάθηκαν στο άγιο σώμα της Εκκλησίας ως αδελφοί και απόστολοι, ως αγωνιστές των διωγμών, των φυλακίσεων, των θίψεων και των εξοριών, ως διδάσκαλοι και οδηγοί και συνοδοιπόροι και διάκονοι ανυπόστατοι, αναλίσκόμενοι στη φροντίδα και την «μέριμναν πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν», αλλά κατ' εξοχήν ως εργάτες της «αδιαλείπτου» προσευχής και ως αληθείς και γνήσιοι μυσταγωγοί της «ἐν πνεύματι καί ἀληθείᾳ» «λογικῆς λατρείας» της «καινῆς κτίσεως».

Ο Χριστιανισμός, ως πίστη εξ αποκαλύψεως, κατέχει κατά τον πυρήνα της και λατρεία θεόδοτη. Γεννήθηκε όμως και αναπτύχθηκε εντός του γνωστού τότε κόσμου και εντός ενός προϋπάρχοντος πολιτιστικού περιβάλλοντος, όπου και συνάντησε ποικίλα θρησκευόμενα και ανεπτυγμένες λατρείες, είτε του αληθινού Θεού είτε του ειδωλομανικού πολυθεϊσμού, με τη λατρεία ηρώων και αυτοκρατόρων, με λαϊκά λατρευτικά έθιμα και μαγικές δεισιδαιμονίες, με εορτές, πομπές και πανηγύρεις, με παγανιστές ειδωλικές μυήσεις και «μυστήρια» .

Είναι ανάγκη εμφαντικά να τονισθεί ότι η κατά Παύλον «λογική λατρεία» υπερβαίνει, χαρισματικά και αγιοπνευματικά, αφενός τον εναγκαλισμό της ιουδαϊκής τυπολατρίας και αφετέρου τον συγκλεισμό της ειδωλικής δεισιδαιμονίας. Η αναίμακτος αληθής λατρεία της Εκκλησίας, θεμελιωμένη στον Κυριακό «μυστικό δείπνο» και στην ευχαριστιακή παράδοση των αγίων αποστόλων, ούτε λατρεία αιματηρών θυσιών και ολοκαυτωμάτων θα μπορούσε να είναι, ούτε πολύ περισσότερο μαγική «λατρεία δαιμονίων», με την οποία καμία απολύτως «συγκατάθεσις» ή «συμφώνησις» θα ήταν δυνατόν να υπάρξει.

Ούτε «χαυρική» ιουδαϊκή φωνασκία, ούτε ακατάσχετη «έθνική» βαττολογία, ούτε λατρεία της κτίσεως αντί του Κτίσαντος, ούτε «φλογμός πολυθείας», ούτε πομπή και λατρεία του σατανά, ούτε θυσίες ανθρώπων, ούτε λατρείες θεοποιούμενων αυτοκρατόρων.

Στη λατρεύουσα κοινότητα των πιστών μαθητών του Χριστού, η δίψα της ψυχής, η έμπονη ευκτική κραυγή, η νυχθήμερη ικετευτική έντευξη, η αθλητική νηστευτική δέηση, η μαρτυρική αγρυπνητική επιπόθεση των εσχάτων και η ευχαριστιακή προσκαρτέρηση πάντων εύρε διέξοδο στον αδιάλειπτο αγώνα τους να ενωθούν, διά της προσευχής και της κοινωνίας, με τον αγαπώμενο Κύριο.

Η αποτύπωση αυτής της Παύλειας θεολογίας περί της «λογικής λατρείας», ως τρόπου της αποστολικής παραδόσεως για τη συγκρότηση του σώματος του Χριστού, σηματοδοτεί πνευματικά και τη λειτουργική πορεία των μετέπειτα αιώνων και αιμοδοτεί χαρισματικά το πνεύμα της αναιμάκτου, καινοποιού, αληθούς και πνευματικής λατρείας της Εκκλησίας μέχρι της συντελείας των αιώνων.

Συναγόμενοι ευχαριστιακά και λατρεύοντες λογικά τον Κύριο, οι πιστοί, κατά την προς Εφεσίους αδελφούς αποστροφή του αποστόλου, «οὔκέτι εἰσι ξένοι καὶ πάροιχοι»,

ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ, ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ , ἐν ᾧ

πᾶσα οἰκοδομή συναρμολογουμένη ἀῆξει εἰς ναόν ἅγιον ἐν Κυρίῳ, ἐν ᾧ και αὐτοὶ συνοικοδομοῦνται εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι.

Εκεῖ οἱ πιστοὶ πάντες καλοῦνται νὰ μιμηθοῦν τοὺς ἀγίους ἀποστόλους και τοὺς ἀρχαίους ἀδελφούς, στην ἀγάπη και την ἀδελφωσύνη τους, στη σύμπνοια της ζωῆς του Ἀγίου Πνεύματος, στην προσευχητική καταφυγή τους, στην ἀληθινὴ και στερὴ ὁμολογία τους, στην εὐλογημένη κοινοκτημοσύνη τους, στην ἀπλότητα, τη γνησιότητα και την εὐλάβειά τους, στην μετὰ πόθου υπαρξιακὴ προσκαρτέρηση της προσευχῆς και της εὐχαριστίας.

Το κήρυγμα της Βασιλείας του Θεοῦ και ἡ ἐμπειρία της ἀναστάσεως του Χριστοῦ διέβη τα πέρατα του γνωστοῦ κόσμου και ἐφθασε μέχρι την αυτοκρατορικὴ Ρώμη, εκπληρώνοντας τοὺς ἀποστολικούς ὁρατισμούς των πρωτοκορυφαίων ἀποστόλων Πέτρου και Παύλου. Ἡ νέα αὐτὴ πραγματικότητα στηρίχθηκε κατ' ἐξοχὴν στον μαρτυρικὸ εὐαγγελισμό του ἀναστάσιμου βιώματος της Εκκλησίας.

Ἀπὸ το ἀνεπανάληπτο κήρυγμα, τη γνήσια ζωὴ, το υπεράνθρωπο ἔργο, το σεπτὸ μαρτύριο των ἰδίων των μεγάλων και θαυμαστῶν ἀποστόλων πρὸς τον Ἰσραὴλ και πρὸς τα ἔθνη, του Πέτρου της οἰκοδομῆς της Εκκλησίας και του Παύλου της οἰκουμένης, των ἐχόντων μερίδα πνευματικὴ μετὰ του Ἰησοῦ, γιὰ τοὺς ὁποίους ἔγραψε ο θεῖος μελωδὸς Κοσμάς ο Ἀγιοπολίτης:

Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης συνδεόμενοι οἱ ἀπόστολοι, τῷ δεσπόζοντι τῶν ὅλων ἑαυτοὺς Χριστῷ ἀναθέμενοι ὠραίους πόδας ἐξαπενίζοντο, εὐαγγελιζόμενοι πᾶσιν εἰρήνην». Την εἰρήνη που ὡς δωρεὰ ἐξέχουσα του ἀναστημένου Κυρίου της Εκκλησίας, μόνη αὐτὴ μπορεῖ νὰ νικά τις «ἔξωθεν μάχες» και τοὺς «ἔσωθεν φόβους».

Μέσα στο φῶς και την χάρη της ἀναφαίρετης αὐτῆς εἰρήνης, οἱ ἀληθεῖς λατρευτές της κατὰ Παύλον «λογικῆς λατρείας» θὰ ἀναζητοῦν μέχρι τα ἑσχατα την ἐκστατικὴ ἀναστάσιμη ἀναστήλωση του ἀνθρωπίνου προσώπου ἐνώπιον του ἀγίου Θεοῦ, την μετοχὴ του μεταμορφωτικοῦ θαβωρείου φωτός της αἰωνίου οὐδόης ἡμέρας, την ἐγερση ἀπὸ το σκότος και την παράλυση της ἀμαρτίας, ὥστε τελικὰ νὰ εἰσοδεῦσει ἡ ὑπαρξη του ἀνθρώπου στους κόπους της ἀναβατικῆς πορείας των πνευματικῶν μεθελικιώσεων και ἀπὸ ἐκεῖ στα «ἄρρητα ῥήματα» της θεωτικῆς κοινωνίας, ἀλλὰ και στα ἀγιαστικά παθήματα της «λογικῆς λατρείας» της αἰωνίου Βασιλείας».

Πρὸ της Ἀπολύσεως ο Σεβασμιώτατος ἀφού συνεχάρη τον π. Νικόδημο Σκρέττα γιὰ την κατὰ πάντα ἀριστη ομιλία του με την ὁποία και παρουσίασε συνοπτικά ὅλα ἐκεῖνα τα ἰδιότερα χαρακτηριστικά του βίου και του ἔργου των Ἀγίων Ἀποστόλων

Πέτρου και Παύλου καθώς επίσης τις έννοιες και τις αλήθειες που είναι απαραίτητες για τον κάθε πιστό, στάθηκε στην Αποστολική φράση «τίς ἄσθενεῖ, καὶ οὐκ ἄσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;», υπογραμμίζοντας την αγάπη που πρέπει να διακατέχει το πνεύμα κάθε Χριστιανού, ενώ καταλήγοντας ευχήθηκε τα Χρόνια Πολλά στους εορτάζοντες και ιδιαιτέρως στον Ιερατικό Προϊστάμενο της ενορίας του Αγίου Νικολάου Λαγυνών, π. Παύλο Καντίνα, ο οποίος έχει και την μέριμνα του Ιερού Προσκυνηματος, ανακοινώνοντας παράλληλα και την τέλεση του μεθεόρτιου Πανηγυρικού Εσπερινού που θα πραγματοποιηθεί το απόγευμα στις 19:00, εις το Ιερό Προσκύνημα του Αποστόλου Παύλου και των Αγίων Κυρίλλου και Μεθοδίου Δερβενίου.

[Δείτε περισσότερες φωτογραφίες πατώντας ΕΔΩ.](#)